

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

FRÄMLINGSKAP OCH HOPPLÖSHET

Efesierbrevet 2:11-12 • Predikan G8B 2019-11-03 • Johnny Lithell

INLEDNING

Idag går vi in i ett nytt stycke i Efesierbrevets andra kapitel. Ni minns att det första kapitlet bestod av två delar. Först lägger Paulus ut en oerhörd bild om hur Gud planerat hela frälsningshistorien innan världens grund blev lagd. Han går igenom höga teologiska koncept om hur vi blir frälsta. Sedan, i den andra delen av kapitlet, ber han att de som hör brevet läsas ska förstå allt detta stora som han talat om. Han ber att deras hjärtans ögon ska få ljus så att de skulle förstå vilket hopp Gud har kallat dem till och att de skulle förstå hur oerhört stor hans makt är i oss som tror, därför att hans väldiga kraft har varit verksam.

Sedan börjar han ge exempel på hur Guds väldiga kraft tar sig i uttryck. Den var verksam när Gud uppväckte Kristus från de döda och satte honom att regera i himlen och vara huvud över församlingen, som är hans kropp.

Sedan kommer vi in i det andra kapitlet, och det är också uppdelat i två delar. Först får vi se hur Guds väldiga kraft var verksam när han gjorde oss levande. Vi var andligt döda, men på grund av sin stora kärlek gjorde Gud oss levande tillsammans med Kristus. Genom tron på Kristus förenas vi med honom och får dela Kristi eviga liv inför Fadern, och blir älskade med samma kärlek som Fadern av evighet älskar sin enfödde Son. Paulus betonar gång på gång att detta är något som helt och hållet sker på Guds initiativ och genom Guds kraft och på intet sätt genom något vi har åstadkommit. Vi var döda, det finns inte mycket man kan göra när man är död. Allt det goda vi fått har vi fått av ren och skär nåd.

Allt det där har vi tittat på i detalj under nitton predikningar. Nu kommer vi in i andra kapitlets andra del, där Paulus fortsätter att visa hur Guds väldiga kraft varit verksam i oss som tror. Men nu handlar det inte så mycket om oss som individer, utan oss som gemenskap; som kropp; som församling. Han talar om församlingens enhet som är ett resultat av Guds ingripande. Hur människor som hatade och föraktade varandra och som inte ens ville att den andres skugga skulle falla på en nu har blivit försonade och de båda har blivit till en enda ny människa. All fiendskap är borta, och de lever tillsammans i en enhet som beskrivs som enheten i en kropp, eller som medlemmar i en familj eller som stenar i en byggnad. Det är något fantastiskt som har hänt.

Detta med församlingens enhet är något som betonas starkt i Nya testamentet. Vi har förstås Jesus som i Johannesevangeliet 17:e kapitel ber till sin Fader tre gånger att hans efterföljare ska ett och "fullkomligt förenade" (vers 11, 21 och 22). I breven i Nya testamentet återkommer uppmaningen till de kristna församlingarna att vaka över enheten. De kristna ska underordna sig varandra (Ef 5:21), vara goda och barmhärtiga mot varandra (Ef 4:32) och överträffa varandra i ömsesidig aktning (Rom 12:10). De ska inte klaga på varandra (Jak

5:9) utan sätta andra högre än sig själva (Fil 2:3). De ska använda sina ord till välsignelse och inte förtal (Ef 4:29; Jak 4:11), inte bli till anstöt för varandra (Rom 14:13) och undvika tveitydiga skämt och oförnuftiga ord om varandra (Ef 5:4).

Ni hör hur varsamma de skulle vara med varandra. Det är Bibelns bud till oss idag också.

Dessutom finns mängder av uppmaningar till församlingarna att vaka över vad som undervisades. Ordet ”heretiker” som ibland översätts som villolärare måste förstås mot bakgrunden av församlingens enhet. ”Heretiker” betyder splittrare – det är någon som arbetar *mot* församlingens enhet. Det kan innebära att man undervisar något som skapar förvirring i församlingen och som för den bort från den grund som är lagd av apostlarna och profeterna. Men det kan också innebära att man går runt och sprider misstänksamhet och misstro mot varandra istället för att bygga upp och vara till välsignelse för varandra.

Att orsaka splittring i Guds församling är något mycket allvarligt. Det är att arbeta i djävulens tjänst – det grekiska ordet för djävul är **διάβολος**, som betyder åklagare eller splittrare. Titusbrevet 3:10 säger att man ska varna en splittrare två gånger och sedan visa bort från församlingen, eftersom de har dömt sig själva.

Så Paulus rör sig här i Efesierbrevet från den ena stora frågan till den andra. Här, i verserna 11-18 får vi ännu en före- och efterbild, precis som vi fick i verserna 1-10. Men den här gången handlar det om församlingen. Idag ska vi titta på före-bilden; hur det såg ut innan Gud, med sin väldiga kraft, formade församlingen till en kropp.

Jag delar upp predikan i tre punkter. Först ska vi titta på vers 11 och försöka förstå det stora förakt som fanns mellan judar och hedningar och också försöka förstå vad det har med oss att göra. Sedan ska vi titta på hedningarnas andliga främlingskap och känna på hopplösheten som beskrivs i vers 12. Till sist ska vi kika in lite i den 13:e versen och se hur Kristi kors gör slut på allt högmod.

I. NI KALLADES OOMSKURNA

Så, punkt nummer ett. Paulus säger,

Efesierbrevet 2:11 (SFB-15)

”Kom därför ihåg hur det var tidigare: ni var födda som hedningar och kallades oomskurna av dem som kallar sig omskurna, med den omskärelse som görs på kroppen av människohand.

Ömsesidigt förakt

Under Jesu tid och när Efesierbrevet skrevs präglades relationen mellan judar och hedningar av ett starkt ömsesidigt förakt.

Från början hade Gud utvalt Israel till sin dyrbara egendom framför alla andra folk, till att vara ett rike av präster och ett heligt folk (2 Mos 19:5-6). I profeten Amos bok säger Gud till Israel, ”endast er har jag känt som mitt folk av alla jordens släkter.”

Men lägg märke till *varför* Gud hade utvalt Israel. För att de skulle vara ett rike av präster. Det innebär att de skulle göra tjänst för de andra folken. De skulle förkunna vem Gud är för alla folk på hela jorden. Gud utvalde inte Israel för att vara en hink där välsignelserna skulle stanna – han utvalde dem att vara en kanal genom vilken välsignelserna skulle flöda vidare. Jesaja 43:21, det folk Gud hade format åt sig skulle förkunna hans lov – de skulle visa vem

Gud är. Han är inte som någon annan gud. Han är den Högste, den Allsmåttige, Skaparen, som ingår förbund med sitt folk och bär dem på örvingar.

När Jesus sa ”gå därför ut och gör alla folk till lärjungar”, så var det ingenting nytt. Det var helt i linje med vad Gud sagt till sitt folk hela tiden.

Men de skulle inte bara vara ett rike av präster, de skulle också vara ett heligt folk. Det betyder att de skulle vara avskilda. De skulle vara annorlunda. De skulle inte blandas ut med de andra folken. Det skulle vara tydligt att de representerade en helt annan Gud än de andra folkens gudar. De andra folken skulle behöva lägga märke till dem och ställa frågor om dem. ”Varför var de inte som alla andra?”

Så var tanken. Men allteftersom åren gick förföll Israel från sin höga kallelse till att bli alltmer självupptagna. Istället för att vara ett rike av präster fylldes de av stolthet och högmod. De såg ner på andra folk och föraktade dem.

Vid Jesu tid hade situationen blivit helt absurd. De ville inte ens låta en hednings skugga falla på dem. De var Guds utvalda, inga andra. Det var en vanlig föreställning att Gud hade skapat de andra folken för att ha som bränsle i den eviga helveteselden. Det var inte tillåtet för en judisk barnmorska att hjälpa en hednisk föderska eftersom hon då skulle vara ansvarig för att föra ytterligare en hedning in i världen. Judarna gick långa omvägar för att slippa gå på hednisk mark, särskilt inte samarisk eftersom det var ett blandfolk mellan Israel och andra folk. De ville inte ha hedniskt damm på sina fötter, så när de behövde gå på hednisk mark och kom in i Israel så skakade de föraktfullt dammet av sina fötter. Om en judisk man gifte sig med en hednisk kvinna höll de begravning för honom, eftersom beröringen av en hedning likställdes med döden.

Du ser hur föraktfullt det var. Och hur kraftfullt och provocerande det var när Jesus gick genom Samarien och samtalande med samariska kvinnor och helade romare.

Men judarnas förakt för hedningarna var besvarat. Hedningarna betraktade judarna som mänsklighetens fiender, ett uttryck som återkommit genom historien och togs upp av nazisterna under Andra världskriget. Hedningarna förföljde judarna och dödade dem i mängder. Vi ser anspelningar till och med i Bibeln på att ordet ”jude” användes som ett skällsord. Vi ser till exempel i Apg 16 när Paulus och Silas kom till den romerska staden Filippi och hur de anklagades för att skapa oro i staden för att de är judar (vers 21).

Grekerna var så stolta över sin grekiska kultur att de ansåg att allt som inte var grekiskt var barbariskt. Den romerske statsmannen Cicero skrev: ”som grekerna säger: hela mänskligheten kan delas upp i två klasser, greker och barbarer.” En annan romersk författare (Livy) skrev att grekerna förde ett evigt krig utan vapenvila mot alla andra folk som de höll för att vara barbarer.

Vår tendens till högmod

Vad kan vi lära oss av allt det här? Ja, att samma tendens till högmod också finns hos oss. Israel hade fått något fantastiskt, ett obeskrivligt privilegium att få vara Gud den Allsmåttiges dyrbara egendom. De hade fått Guds lag. Det är något gott! De hade fått uppdraget att vara ett ljus för världen.

Men allt det goda de fått av nåd blev bara en orsak till högmod. Det födde deras känsla av överlägsenhet gentemot alla andra folk. Här finns en princip som också är verksam inom oss:

ju mer gåvor du har fått, desto större risk för högmod. Att du tänker att du är bättre än andra och du börjar se ner på andra. Och högmod leder alltid till fiendskap. Du har fått gåvor utan att du förtjänat dem. De var avsedda att användas till välsignelse, till att bygga upp andra. Men i ditt högmod har du börjat tro att det faktiskt är *du* som gjort dig så bra och istället för andras välsignelse blir den en orsak till främlingskap och fiendskap.

Samma sak som hände med Israels folk kan hända med oss. Vi kommer att se senare i Efesierbrevet att också vi som Guds folk ska vara annorlunda. Vi ska förhålla oss annorlunda till varandra. Vi ska vandra i kärlek. Vi ska vandra i ljuset. Vi ska vandra i vishet. Våra ord ska låta helt annorlunda än andras ord och våra liv ska vara annorlunda.

"Människohand" – fejk

Det finns en stor risk att också så kallade kristna församlingar faller från sin höga kallelse och blir en karikatyr av vad den borde vara. Låt oss titta i texten igen,

Efesierbrevet 2:11 (SFB-15)

¹¹Kom därför ihåg hur det var tidigare: ni var födda som hedningar och kallades oomskurna av dem som kallar sig omskurna, med den omskärelse som görs på kroppen av människohand.

Att kallas för oomskurna var alltså ett skällsord från judarna. Vi ser till exempel när David hör jätten Goliat stå och förolämpa Israels armé och Israels Gud, han säger "vem är denne oomskurne filisté som vågar håna den levande Gudens armé?" Så de kallade hedningarna föraktfullt för "de oomskurna". Och i motsats var de förstas "de omskurna". Israeliterna, Guds folk. Men här säger Paulus att "ni kallades oomskurna av dem som kallar sig omskurna. Men de är bara omskurna av människohand." Vad menar han med det? Vi kan läsa i Romarbrevet 2:28-29,

Romarbrevet 2:28-29 (SFB-15)

²⁸Jude är man ju inte till det yttre, inte heller är omskärelsen något yttre på kroppen. ²⁹Jude är man i sitt inre, och hjärtats omskärelse sker genom Anden och inte genom bokstaven.

Så när han säger i Efesierbrevet att de bara är omskurna av människohand menar han att de inte är riktiga judar. De är fejk. De har det yttre tecknet, men inte den inre verkligheten.

Detsamma gäller kristna församlingar idag. De bär de yttre tecknen, men har inte den inre verkligheten.

Hur känner man igen en sann församling? Man får bedöma frukten. Håller de fast vid den tro som en gång anförtrotts åt dem? Älskar de att höra evangeliet förkunnas, om hur Kristus utgett sig själv i syndares ställe? Eller blandar de ut sig med världens principer?

Alltsedan reformationen har man satt upp några enkla kriterier för att urskilja en sann från en falsk församling. Kriterium nummer ett: förkunnar den rätt Guds ord? Är det Bibeln som predikas? Eller är det mer predikanternas egna funderingar som hörs?

Kriterium nummer två: förvaltar den dopet och nattvarden på rätt sätt? Nu finns det olika uppfattningar om huruvida man ska döpa spädbarn eller inte och det finns inte tid att gå in på nu. Men frågan om nattvarden är mer intressant i det här sammanhanget. Bibeln är glasklar på att nattvarden inte ska tas på ett ovärdigt sätt. Det är en förbundsmåltid för kristna, som i måltiden på nytt bekräftar varandra som kristna och som medlemmar i Kristi kropp. Det finns många fler innebörder än så, men det leder till en följdfråga som

reformatörerna var väldigt tydliga med, nämligen denna: i anslutning till nattvarden, bedriver församlingen en biblisk församlingsdisciplin? Om någon i församlingen lever i synd, får det några konsekvenser? Kommer någon att vädja till den personen att omvända sig? Om han inte omvänder sig, kommer någon att vädja till honom på nytt? Om han inte omvänder sig då, kommer han att ställas inför hela församlingen? Om han inte omvänder sig då, kommer han då att ställas utanför församlingens gemenskap?

Det enda bibliska gensvaret på evangeliet är att omvända sig och tro. Om du inte är intresserad att vända dig bort från din synd, hur kan du veta att du är kristen? Det här är frågor som en sann församling brottas med. Om dessa frågor inte är levande i en församling och om hela Bibeln inte undervisas skulle hela den reformerade traditionen säga att församlingen är fejk.

Så, hur kan vi sammanfatta det här? Paulus beskriver en situation som präglas av ömsesidigt förakt. Där en grupp, judarna, kallar en annan grupp, hedningarna, för något nedsättande, när judarna i själva verket tomma på innehåll själva. De har inte själva den inre verkligheten. Deras många gåvor har gjort dem högmodiga och föraktfulla. Vi löper samma risk. Vi har samma kallelse att vara ett ljus för folken, att snarare vara en kanal för Guds välsignelse än en hink där välsignelsen stannar kvar. Vi har också fått många gåvor – låt oss tjäna varandra i ödmjukhet och sätta andra högre än oss själva.

II. HEDNINGARNAS ANDLIGA FRÄMLINGSKAP

Låt oss gå vidare till den andra punkten som handlar om hedningarnas andliga främlingskap och läsa vers 12,

Efesierbrevet 2:12 (SFB-15)

«På den tiden var ni utan Kristus, utestängda från medborgarskapet i Israel och utan del i förbunden med deras löfte. Ni var utan hopp och utan Gud i världen.

Det är en fruktansvärt tragisk vers som beskriver hedningarnas tillstånd innan evangeliet predikades för dem. Den påminner om de tre första verserna i kapitlet som beskriver hela mänsklighetens tillstånd som andligt döda. Här ger Paulus fem aspekter av hur de var andliga främlingar, hur de var avskurna från Gud.

1. Utan Kristus

För det första var de utan Kristus. Det här får fungera som en sorts rubrik eftersom allt det andra hänger på det här. De hade ingen frälsare. De var utlämnade att leva för sig själva, vilket också var vad de själva ville. De var Guds fiender. De ville inte ha med honom att göra. De ville vara sina egna herrar och sina egna frälsare. Petrus säger i Apostlagärningarna 4:12,

Apostlagärningarna 4:12 (SFB-15)

«Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta.

2. Utan medborgarskap

För det andra var de utan medborgarskap i Israel, det vill säga, Guds rike. De hade ingen gemenskap; de hade inget sammanhang. De hade ingen att underordna sig. De hade ingen att välsigna. De hade ingen som kunde hjälpa dem att växa. De var till synes slumpmässigt utkastade i ett förvirrande och hotfullt kosmos utan vare sig mening eller mål. De kunde inte

se fram emot ett himmelskt medborgarskap, utan gick en mörk och skrämmande död till mötes.

3. Utan förbund

För det tredje hade de ingen del i Guds förbund och de löften det innebar. Gud har alltid förhållit sig till sitt folk genom sitt förbund. Det gav dem identitet och mening och tillhörighet. Gud hade lovat att välsigna dem och låta dem blomstra och förökas. Han hade lovat dem ett rike, att friköpa dem. Han ger dem evigt liv i glädje inför hans ansikte. Men hedningarna hade ingen del i det. De var avskurna.

4. Utan hopp

Det leder oss till den fjärde aspekten. De hade ingenting att hoppas på. Utan Kristus, utan medborgarskap, utan identitet, mening och tillhörighet, utan Guds förbund och dess löften – det är en situation utan hopp.

Det bibliska hoppet handlar inte om att det är något jag inte vet, men jag hoppas att det är så. När Bibeln talar om hopp, handlar det om en livsförvandlande visshet som förändrar hur jag förhåller mig till vad jag lever i här och nu. Jag brukar föreställa mig en soldat som står på ett slagfält i ett gammaldags fältslag med svärd och spjut. Soldaten kämpar för livet och hans sida är på väg att förlora. De är omringade och folk faller till höger och vänster. Det är bara en fråga om minuter tills de är helt utplånade. Men så hör han en trumpetsignal och han vet exakt vad det betyder. Inom några sekunder kommer han att se förstärkningarna komma. Inom några minuter kommer hela slaget att vändas. Det är en visshet som får honom att förhålla sig annorlunda till den situation han befinner sig. Han får hopp. Han vet vad som ska hända, men det har inte hänt än. Men det sporrar honom att se helt annorlunda på allting.

Som kristen har vi ett sådant hopp. Vi vet vad som ska hända. Vi är helt säkra på det. Och därför kan vi förhålla oss annorlunda till de omständigheter vi har framför oss här och nu. Men hedningarna hade inget sådant hopp. De hade ingen trumpetsignal. De kunde bara se folk falla till höger och vänster och kämpa för att deras liv skulle vara några minuter till. Sedan skulle mörkret komma. Utan hopp.

5. Utan Gud

För det femte säger Paulus att de var utan Gud. Bokstavligt översatt var de ἄθεοι, ateister. Men det betydde inte att de inte trodde på någon gud – här betyder det att de inte trodde på den sanne Guden. De tillbad statyer. Frukthetsgudinnor. Sexualitetens gud. Köpmännens gud. Krigets gud. Vinets och glädjens gud. Och så vidare. De byggde sina liv på små saker som skulle rinna som sand mellan fingrarna.

Ut看 Kristus, utan medborgarskap, utan förbund – utan mening, identitet, tillhörighet – utan hopp. Utan Gud. Det är en tragisk bild som målas upp. Det är en bild som dels väcker tacksamhet för den som *har* Kristus, för den som Gud har fött på nytt och gett ett nytt liv. Men det är förstås också en bild som stämmer till eftertanke för den som inte är en kristen. Om du hör detta och inte är helt säker på att du är kristen vill jag vädja till dig att fundera över din situation. Våra dagar är som gräset – vinden drar fram över dem och de är borta. Men Herrens nåd varar från evighet till evighet (Ps 103:15). Släpp det som du håller så hårt i och vänd om och tro på Jesus Kristus som gav sitt liv i syndares ställe.

Så, då har vi sett något av det förakt som präglade relationen mellan judar och hedningar på Jesu tid. Jag har försökt att visa hur också vi riskerar att i högmod omvandla våra goda gåvor till främlingskap och fiendskap och vi har funderat lite på vad det innebär att Paulus talar om att de bara var omskurna av människohand, att de saknade det inre livet. Sedan har vi tittat på hedningarnas andliga främlingskap. Det har varit ganska dystert. Jag skulle nu vilja tjuvkika lite på nästa veckas text och säga något om hur korset gör slut på allt vårt högmod.

III. KRISTI KORS GÖR SLUT PÅ ALLT HÖGMOD

Texten säger, i vers 13,

Efesierbrevet 2:13 (SFB-98)

¹³Men nu, genom Kristus Jesus, har ni som tidigare var långt borta kommit nära genom Kristi blod.

Paulus stannar ju inte i de dåliga nyheterna, utan fortsätter att visa hur det kommer sig att dessa två som var fiender och främlingar faktiskt kunde fogas samman så intimt att man kan kalla dem en enda människa. Det har skett *genom Kristi blod*.

Att enbart berömma sig av korset

Det finns en intressant text i slutet av Galaterbrevet, där Paulus säger,

Galaterbrevet 6:14-15 (SFB-15)

¹⁴För min del vill jag aldrig vara stolt över något annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen. ¹⁵Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren, det viktiga är att vara en ny skapelse.

Han talar om att vara stolt, eller berömma sig. Han säger att han *aldrig* vill berömma sig av något annat än Jesu Kristi kors. Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren, det viktiga är att vara en ny skapelse.

Paulus tycks mena att korset tar bort alla former av högmod, att man tar sig själv på för stort allvar och att man ser ner på andra för att de inte når upp till samma nivå som man själv. Det är så här korset skapar frid.

Korset visar djupet av din synd

Korset visar djupet av din synd. Det visar att vem du än är och vad du än åstadkommit så skulle du aldrig ha kunnat frälsa dig själv. Det är förolämpande hur hjälplös och hopplös du är. Korset säger att Jesus Kristus, Guds enfödde Son behövde ge sitt eget liv för att du skulle kunna leva. Det fanns inget annat sätt. Du har havererat i ditt liv till en sådan grad att Guds son behövde dö. Du är så bankrutt, så hopplös och hjälplös i dig själv. Du har misslyckats så fundamentalt som make, som förälder, som kollega, som vän, som son eller dotter. Du har misslyckats med att bevisa ditt värde och förtjäna din frälsning. Du är så illa ute att du måste jämföras med en andlig tiggare. Du har ingenting. Du kan inte ens hitta ett arbete för att förtjäna ditt uppehälle. Du är helt beroende av hjälp utifrån.

Korset säger att om det vore upp till *dig* så skulle det inte kunna finnas någon gemenskap. Det skulle inte kunna finnas någon församling. Det skulle inte kunna finnas något andligt uppbyggligt överhuvudtaget eftersom du var andligt död i dina överträdelse och synder. Så illa ställt är det..

Om du förstår vad korset handlar om så kommer du att se att du inte har förtjänat någon plats i Guds församling. Du har inte förtjänat några goda gåvor överhuvudtaget. Du har fått det av nåd. Du har fått det för att Gud är oändligt god och kärleksfull. Det enda du kan berömma dig av är vår Herre Jesu Kristi kors. Inget annat.

Om du absolut måste kritisera andra; om du absolut måste misstänka andra och se ner på andra, då *kan* du inte ha förstått korset. Vad har du som du inte fått som en gåva? Du är den du är på grund av Guds nåd och inget annat! Varför skulle du kritisera någon annan för att han inte är lika bra som du?

Om du har svårt att komma överens med en annan kristen så kan jag nästan garantera att det beror på att du känner dig överlägsen. Han lever inte upp till din standard. Men då glömmet du korset. Det enda du kan berömma dig av är vår Herre Jesu Kristi kors.

Om du däremot ser att allt det goda du har, har du fått på grund av Kristi kors, då kommer du aldrig att tröttna på att höra om det. Du kan inte få nog att höra om hur Kristus gett sitt eget liv för syndare, för det är *din* berättelse. Han har gjort det för dig. Varje gudstjänst, varje tillfälle att för höra evangeliet igen blir en höjdpunkt och ett andningshål i ditt liv. Det är därför du är den du är. Allt är på grund av honom. Då kan du inte känna dig överlägsen någon annan. Då är det inte svårt att hålla andra högre än dig själv.

Korset visar att du är älskad

Korset visar nämligen inte bara att du är en syndare som Kristus måste ge sitt liv för. Det visar också att han var *villig* att göra det. Det visar Guds oerhörda, oändliga kärlek till människor som var hans fiender. Du kan ikläda dig Kristi rättfärdighet och få bli föremål för Guds överflödande kärlek – samma kärlek som han älskar sin enfödde Son med.

Det innebär att vi inte behöver relatera till varandra utifrån en tomhet som kräver saker av varandra. Vi behöver inte törsta efter bekräftelse eller kräva att vi ska leva upp till någon särskild standard. Vi kan relatera till varandra utifrån en fullhet: ingen av oss har gjort oss förtjänta av att vara en del i Guds församling. Vi är här på grund av Guds nåd! När vi älskar varandra, älskar vi för att vi först har blivit älskade. Det kommer ur ett överflöd.

AVSLUTNING

Jag stannar här. Min bön är att detta skulle präntas in ännu mer i mitt hjärta och i era hjärtan. Kristi kors gör slut på allt högmod. Det gör slut på allt som är mitt. Jag är korsfäst med Kristus och nu lever inte lägre jag utan Kristus lever i mig. Allt jag kan berömma mig av finns i honom. Vänner, det är det liv och den identitet som består.